

Валери Иванов

Странно

Странно.

Как странно животът се гърчи сред моите стаи душевни
и с кикот съдбата се кълчи пред нощите с тебе безхлебни...

Отивам си, мила, не бой се –
почти сме си казали всичко...

А щом ме изгубиш – преброй се –
до себе си имаше „Нищо“!

Странно.

Как в треска сърцето тупти и как тягостно пантите скърцат.

Отлитнаха птици сами към топлия юг, някак бързо...

Разбирай – това е сълза,
в която искри обичта ми,
с която си тръгвам едва,
в която се стича денят ни.

Странно.

Как нервно стеле се по мен с демонично кънтене небеса.

Аз вече съм камък студен или просто – твоя жалка метреса!

И не моля за къшей подслон в този дъжд – истерично дълбок...

Като пурпурен облачен стон,

ще потъна

в необята наоколо.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11096>]